

BOHUMIL KŠÁNA – KOMUNISTICKÝ REŽIM A PRVNÍ LÉTA SVOBODY

Bohumil Kšána se narodil v roce 1960 a celé dětství prožil v Rudné u Prahy, kde většinu času trávil hraním fotbalu s kamarády. Bylo mu jenom 8 let, když do Československa vtrhla vojska Varšavské smlouvy.

Byli jsme doma. A s mojí sestrou, která je o rok starší, tak když přes Rudnou projížděly tanky, tak my jsme stáli za vraty a škvírou ve vratech jsme na ně koukali.

Vlastně celý podzim a vlastně i zimu se usadili v Rudný za hřbitovem, ve Višňovce. A byli tam někdy od toho srpna někdy do března. A co bylo zajímavý, za šišku chleba byli schopný vám dát samopal, protože měli hlad.

Oni nevěděli, co se děje, oni jim to neřekli, oni jim řekli, že: „*Máte to jako cvičení a hotovo.*“ A oni ve finále měli cvičení dvacet let. Já si myslím, že to nevěděli.

Jeho otec se vstupem vojsk nesouhlasil a byl vyloučen z komunistické strany. Kvůli tomu pan Kšána nemohl studovat na automechanika a musel se vyučit strojním zámečníkem. Sám nakonec ale do strany vstoupil během vojenské služby.

A tam mě, v té fabrice, přesvědčovali, abych vstoupil do strany. Mně se nechtělo, ale táta mi povídá: „*Nebud' blbej! Podepiš jim tom, může se ti to někdy hodit.*“ No tak jsem jim to vlastně v devatenácti letech podepsal.

Ani tak se problémům s režimem nevyhnul. Členové strany měli povinnost platit procenta ze mzdy jako příspěvek odborům. S vyšším platem už to ale bylo velmi nevýhodné.

Tak jsem neplatil asi půl roku. Pak za mnou přišli, vyhrožovali, že mi strana neprodá byt, já nevím co všechno, děti nemusejí taky vystudovat. Prostě vyhrožovali, všelijak, aby lidi udrželi.

Změny po sametové revoluci v roce 1989 prožíval s napětím a s nejistotou, co bude dál.

My jsme to prožívali, abych řekl pravdu, na Václaváku jsem klíčkama nezvonil, no, ale držel jsem jim palce, no, aby to dobře dopadlo.

Pan Kšána byl při první dovolené za hranicemi v šoku z toho, jak velké rozdíly byly v životní úrovni západu a Československa.

Tam přijdete do obchodáku a koupíte tam od hřebíku po lokomotivu. A voni¹: „*Jak!?*“
Povídám: „*Tam koupíš všechno, co chceš, na co si vzpomeneš, tak to tam najdeš.*“

Cesty na západ otevřely oči i zarytým komunistům kolem pana Kšány.

Seděl u toho ponku, na to nezapomenu, na ten jeho pohled, ve vočích slzy. A já povídám:
„*Pane Šternberk, co se stalo, copak?*“ a on na to: „*Bohouši, oni nám čtyřicet let lhali.*
Čtyřicet let do nás prali, že tam je špatně. A ono je to tam třikrát lepší než tady. Tam mají i tu
trávu zelenější.“

Dnes je Bohumil Kšána ve spokojeném důchodu a mladým lidem radí, aby měli pokoru a šli za svým cílem.

¹ Kolegové v práci.